

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Novosadem ve věci žalobkyně: Česká pirátská strana, se sídlem v Praze 3, Řehořova 943/19, IČ: 71339698, zast. Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem v Praze 3, Kolínská 1983/20, proti žalované: OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z. s., se sídlem v Praze 6, Čs. armády 786/20, IČ: 63839997, o 154 Kč,

t a k t o:

- I. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaná zaplatila žalobkyni částku 154 Kč.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se domáhá vydání bezdůvodného obohacení v částce 154 Kč, které měla na její úkor získat žalovaná. Tvrdí, že dovezla 80 ks prázdných nosičů záznamů (flash disků), což ohlásila žalované coby kolektivnímu správci. Žalovaná vystavila žalobkyni fakturu dne 2. 4. 2013 na částku 154 Kč, kterou žalobkyně zaplatila dne 15. 4. 2013. Podle judikatury Soudního dvora EU (dále jen SDEU) však zaplacená autorská odměna žalované nenáleží. Žalobkyně vyzvala žalovanou k vydání bezdůvodného obohacení dopisem, avšak žalovaná této výzvě nevyhověla.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Nečiní sporným skutková tvrzení týkající se přihlášky 80 ks flash disků a platby předmětné částky. Upozorňuje, že výzvu k vydání bezdůvodného obohacení obdržela až rok a půl po nahlášení dovozu. Na tuto výzvu žalovaná reagovala a požádala žalobkyni o další informace nezbytné pro komplexní posouzení požadavku ve světle judikatury SDEU. Na žádost žalované však již žalobkyně neodpověděla a

podala žalobu. Žalovaná pokládá žalobu za šikanózní, neboť jejím cílem není domoci se práv, ale snaha o sebepropagaci žalobkyně v době těsně před komunálními a senátními volbami. Žaloba je prostředkem bode o voliče. Dále žalovaná zevrubně rozebírá právní aspekty žalobou uplatněného nároku s ohledem na judikaturu SDEU.

Soud učinil níže uvedený závěr o skutkovém stavu.

Žalobkyně je celostátně působící politickou stranou. Žalovaná je kolektivním správcem ve smyslu ust. § 97 AZ.

Žalobkyně dne 27. 2. 2013 oznámila žalobkyni na jejím formuláři (označeném „Přehled o prodeji, dovozu a přijetí podle § 25 odst. 6 zákona č. 121/2000 Sb.“) dovoz 80 ks 2GB paměťových médií.

Žalovaná na základě oznámení vystavila žalobkyni dne 2. 4. 2013 fakturu na částku 154 Kč za dovoz/výrobu nenahraných nosičů zvukových a zvukově obrazových záznamů s odkazem na ust. § 25 AZ.

Žalobkyně fakturovanou částku uhradila dne 15. 4. 2013.

Dopisem ze dne 25. 9. 2014, k němuž nebyl připojen doklad o plné moci, vyzval jménem žalobkyně advokát Mgr. Filip Hajný žalovanou k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 154 Kč s odůvodněním, že ve světle judikatury SDEU neměla žalovaná právo na odměnu za dovoz flash disků, který žalobkyně nahlásila. Žalobkyně dále vysvětlila, že nosiče nebyly a nebudou poskytnuty soukromým uživatelům a jsou zjevně vyhrazeny k jiným účelům než pořizování rozmnoženin k soukromým účelům. Nosiče jsou umístěny v sídle žalobkyně, je na ně nahrávána kolekce svobodné hudby a následně budou poskytnuty jako dárek vybraným mediálními domům s tím, že se tyto zaváží, že neumožní třetím osobám užití nosičů pro pořizování rozmnoženiny autorských děl, k nimž majetková práva spravuje žalovaná. K vrácení částky 154 Kč stanovila žalobkyně lhůtu sedmi dnů od odeslání dopisu.

Dne 9. 10. 2014 (tj. stejného dne, kdy byla podána žaloba v projednávané věci) zveřejnila žalobkyně na svých internetových stránkách článek s názvem OSA dostala dárek k 95. narozeninám, může vracet miliony. V článku žalobkyně informuje veřejnost, že podala žalobu a z jakých důvodů. Výslovně uvádí, že celý příběh začal v říjnu 2010, kdy SDEU rozhodl, že paušální výběr výpalného za paměťová média je nelegální. Piráti si zadali analýzu u advokátní kanceláře. Oslovení velcí dovozci se báli jít do sporu s OSA, a proto Piráti sami dovezli flash paměti ze Švýcarska, nahlásili se OSA, rozdávají je restauracím a jiným provozovněm s kolekcí svobodné hudby, a zaplatili poplatek OSA ve výši 150 Kč.

Žalovaná dopisem ze dne 13. 10. 2014 potvrdila advokátovi Mgr. Filipu Hajnému, že obdržela jeho dopis dne 30. 9. 2014. Vyzvala jej v první řadě k doložení plné moci, bez níž pokládá žádost za bezpředmětnou, neboť i pro případ důvodnosti žádosti není oprávněna cokoli zasílat na advokátem uvedený účet. V obecné věcné rovině pak žalovaná sdělila, že pro možnost posoudit důvodnost žádosti potřebují od žalobkyně více informací, a to jak bylo fakticky zajištěno, že nosiče nebyly použity po dobu uskladnění fyzickými osobami pro osobní potřebu, a jak je fakticky zajištěno, že obdarování označení žalobkyní jako mediální domy neposkytnou nosiče fyzickým osobám pro osobní potřebu. Dále žalobkyně vysvětlila, že pro hrazení odměny je nepodstatný obsah na nosiči nahraný. Podstatná je možnost užití fyzickou osobou pro soukromé účely. Z údajů poskytnutých žalobkyní neplyne, že by nosiče

nebylo možno použít pro vytvoření rozmnoženiny fyzickou osobou pro její osobní potřebu, když jde o prepisovatelné nosiče s volnou dispozicí.

Na dopis žalované žalobkyně nijak nereagovala.

Až v průběhu řízení předložila žalobkyně listinu označenou jako potvrzení o převzetí, z níž plyne, celkem tři právnické osoby potvrdily, dne 9. 10. 2014 za účelem vedení soudního sporu s OSA, že převzaly každá jeden ks promo předmětu – USB flash paměti – s nahranou kolekcí svobodné hudby jako dar v rámci kampaně žalobkyně za zrušení poplatků OSA.

Žaloba není důvodná.

Celým svým shora popsáním jednáním přesvědčila žalobkyně soud o tom, že jí nejde o ochranu svého, byť domnělého, subjektivního práva, avšak jen o vyvolání soudního řízení a vlastní propagaci. Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaná nemá na dané poplatky nárok, a následně přesto vždy fakticky postupovala právě opačně. Byť po ní sama žalovaná nic nežádala, vyprovokovala žalobkyně fakturací žalované tím, že oznámila dovoz flash disků bez jakéhokoli vysvětlení (přestože se domnívala, že žalobkyně nárok na poplatky v souvislosti s tímto typem dovozu nemá), zaplatila fakturované poplatky (přestože se domnívala, že žalované nic nedluží), pak počkala rok a půl do období konání senátních voleb a do dne, kdy žalovaná slavila 95 let od svého vzniku, aby veřejnosti oznámila podání žaloby. Předžalobní dopis byl pro žalobkyni jen formalitou. Nevyčkala na reakci žalované, k dopisu nepřipojila plnou moc advokáta, který dopis vyhotovil, a na žádost žalované o upřesnění okolností prováděcích dovoz a nakládání s flash disky nijak nereagovala. To je nakonec pochopitelné, protože pro žalobkyni by nemohlo být v kontextu celého jejího jednání jakkoli přínosné, pokud by jí žalovaná předmětnou částku dobrovolně vrátila, na rozdíl od kýženého „slavného vítězství“ u soudu. Vzhledem ke všemu uvedenému a též vzhledem k naprosto zanedbatelné částce, která je žalobou požadována, tak pokládá soud žalobu v projednávané věci za šikanózní, jak to má na mysli např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2681/2014, neboť jejím podáním bylo zneužito právo přístupu k soudu.

Žalobou se pak soud zabýval též věcně do té míry, že veškeré jednání žalobkyně před podáním žaloby shledal právě v souvislosti s uplatněním práva před soudem za zjevné zneužití práva z hlediska hmotného odporující dobrým mravům. Vzhledem k údajnému vzniku bezdůvodného obohacení ke dni úhrady částky 154 Kč žalované (tj. 15. 4. 2013) je třeba aplikovat zák. č. 40/1964 Sb. (obč. zák.), podle jehož ust. § 3 odst. 1 výkon práv a povinností nesmí být v rozporu s dobrými mravy. I pokud by snad byla žalobkyně v právu z hlediska příslušných ustanovení autorského zákona resp. obč. zák. v části týkající se nároků z bezdůvodného obohacení, její šikanózní jednání nemůže požívat právní ochrany. Pro rozpor žalobou uplatněného práva s dobrými mravy proto byla žaloba zamítnuta. Stejný výsledek by nastal i pro případ aplikace zák. č. 89/2012 Sb. vzhledem k jeho ust. § 8.

Dlužno pak dodat, že i podle rozhodnutí SDEU ze dne 11. 7. 2013 (Amazon v. Austro – Mechana), které opakovaně žalobkyně uplatňuje, nelze požadovat navrácení uhrazeného poplatku, pokud by to činilo nadměrných obtíží. To je ovšem právě případ projednávané věci, kdy náklady žalované vynaložené v souvislosti s požadovanou částkou 154 Kč (kterou žalobkyně zaplatila s úmyslem, že ji bude žádat zpět!) ji nepochybně několikrát převýšily.

Žalovaná byla v řízení úspěšná, avšak žádné náklady jí nevznikly. Soud proto za užití ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., arg. a contrario, rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Tomáš Novosad v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Turoňová